

z njo brezobzirno; ta pa si je pritiskala, huda, da nima nikogar, ki bi sočuvstvoval z njo, robec zdaj na rdeče obrobljene oči, zdaj na drhteče ustnice.

Ravnatelj Adamiča je grabila nejevolja, ko sta mu razkladali nesrečni ženski svoje težave in ga prosili v stiski pomoči.

„Neprijetna reč,“ je dejal. „Malo prej se mi je bila izrazila od merodajne strani želja, da naj pospešujem po svoji moči zakonske zveze, zdaj pa, da jih preprečujem.“

„Premislite, gospod ravnatelj! Moj Artur!“

„Naš Artur!“ je zajavkala teta.

Ravnatelj je navajal zglede, kako da je ta in oni uradnik vzel preprosto delavko in našel srečo v zakonu.

„Oh, navaden uradnik pač,“ je dejala mati in si obrisala oči, „toda mladenič naše socialne stopnje! To je kruta šala, gospod ravnatelj.“

Ravnatelj je omenjal, zakaj da ne prepovedo sinu doma občevanja s takšno nevarno žensko.

„Oh, saj smo mu, gospod ravnatelj, saj smo mu,“ je pomagala teta, „toda zaman. Več bi pomagalo, če bi Vi to prepovedali dekletu.“

Ravnatelj je menil, da se to lahko stori, ako hodi ona za njim in ona na njegov dom; če pa hodi on za njo in on na njen dom, bi se moralo prepovedati vendar njemu.

„Ali bi ne mogli Vi, gospod ravnatelj, spraviti teh ljudi sploh iz tega kraja?“ je prosila mati in dostavila, ker jo je gledal ravnatelj nekako čudno

in kakor presenečen: „Saj ne brez odškodnine, ne brez odškodnine. Mi smo pripravljene preprečiti tudi z žrtvami nesrečo. Navadnim ljudem in delavcem je pa vendar vseeno, ali žive v tem ali v kakem drugem kraju. Nam je do tega, da se odstrani priložnost. Saj poznate mlade ljudi, gospod ravnatelj, in veste, kaj je priložnost.“

„Kdor se hoče ogibati priložnosti,“ je modroval ravnatelj, „se jih ogne lahko povsod; kdor jih pa išče, jih najde povsod. Žensk ne moremo mi zapirati zategadelj, da ne bi hodili možki za njimi. Sploh pa mislim, da pretiravate, milostiva, nevarnost. Gospod Artur je pameten mož. Zdaj vre in kipi mlada kri in poganja demokrasko cvetje, same polne, pisane cvetlice s pisanim vencem, a brez semena. Cvet odpade in sadu ne bo nič. Vroči radikanci okamene navadno v debele stebre konservatizma. Zatorej nič bati, milostiva gospa! Nad gospodom Arturjem bo doživela še veliko radosti njegova mama in veliko časti njegov papa, ki se mu jaz topla priporočam.“

Gospa je vstala in zatrjevala ravnatelju, da stavi vse svoje upanje le vanj in da pošlje kmalu gospoda pl. Rumpla vprašat, koliko da je že dosegla gospoda ravnatelja spretnost v tej grozni rodbinski žalogrji.

Na cesti sta godrnjali obe gospe o nepestreljivih možkih, v pisarni sami pa ravnatelj o sitnih ženskah.

(Dalje.)

Ob reki deroči . . .

Zložil G. Koritnik.

Ob reki deroči, se zdi mi, stojim —
krog mene pode se vetrovi,
pogreza se zemlja in jaz se bojim:
požro me besneči valovi . . .

Na trhli obali ujet, prikovan
nem plačem za mladimi leti:
vetrovi, vetrovi, odtrgajte me,
jaz hočem živeti, živeti!

Oh, strašna je smrt sred zelenih valov —
brez sleda izginiti vanje,
nihče ne prinese na grob mi cvetov,
ne zmeni za večne se sanje . . .

Vetrovi, vetrovi, odtrgajte me,
v krasnejšo me smrt ponesite:
cipreso zeleno na srčno mi stran,
nad čelo mi lovor vsadite!

